

Ἄφου ἐτελείωσε, κατέθεσε τὸ μουσικὸν ραβδίον καὶ εἶπε στενάχας :

— Δὲν θὰ διευθύνω πλέον ! Οὔτε θὰ γράψω ! Ὁ Παρσι-
γάλ θὰ εἶναι τὸ τελευταῖόν μου ἔργον.

— Διατί ; τὸν ἠρώτησαν.

— Διότι θ' ἀποθάνω !

Ὁ ἀναμορφωτικὸς ἄγγλος βουλευτὴς Μουνδέλλας, ὁ συνδέ-
σας τὸ ὄνομά του μετὰ τὴν ἀναμόρφωσιν τῆς δημοτικῆς ἐκ-
παιδεύσεως ὁμιλῶν ἐσχάτως πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς του, ἐξέ-
φρασε τὴν εὐχὴν ὅπως ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κόμματός των, ὁ
Γλάδστον, παρατείνῃ τὴν ἐν Κάνναις τῆς Γαλλίας ἀναρρω-
τικὴν διαμονὴν του ἕως ὅτου ἐπαναλάβῃ πλήρῃ τὴν ἀκμὴν
τῶν δυνάμεών του.

Ἄλλ' ἐπίσης εἶπεν, εὐχομαι καὶ διὰ τὸν κ. Νόρθκοτ,
ἀρχηγὸν τῶν συντηρητικῶν ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων,
ἐπιχειρήσαντα καὶ αὐτὸν ταξιδεῖ ἀναρρώσεως. Καὶ ἔρχισε
νὰ πλέκῃ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἀντιπάλων του βαθὺν στέφανον,
λέγων ὅτι θὰ ἐξημέρωνε κακὴ ἡμέρα διὰ τὴν Ἀγγλίαν
ἐάν ποτε μετέπιπτεν εἰς ἄλλας χεῖρας παρὰ τὰς τοῦ Νόρθ-
κοτ ἢ ἀρχηγία τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Τί βιάξ ! θὰ λέγῃ καθ' ἑαυτὸν ὁ ἀγγλομαθὴς πρωθυ-
πουργός μας, αὐτὸς ὁ Μουνδέλλας ! !

Καὶ ὁ ὑπουργὸς Δίλκε καὶ ὁ Μουνδέλλας ἐν ταῖς πρὸς
τοὺς ἐκλογεῖς τῶν ἀγορεύσεσιν ἐδήλωσαν ὅτι θὰ ὑποστη-
ρίξωσι πάσῃ δυνάμει τὸ περὶ καταργήσεως τοῦ ὅρκου κατα-
τεθὲν ἤδη εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Βουλὴν νομοσχέδιον καὶ ἀντι-
καταστάσεως αὐτοῦ δι' ἀπλῆς βεβαιώσεως.

Παρ' ἡμῖν μόνος ὁ Δουζίνας, ὁ εἰσηγητὴς τῶν νεωτερισμῶν,
ἓνα εἶδος ἀρσενικῆς μοδίστρας, ὑπηνίξατο τὴν κατάργησιν
τοῦ ὅρκου, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιμεινῇ. Ἐλπίζωμεν ὅτι καὶ οἱ
λοιποὶ νεωτερισταὶ βουλευταὶ Φλογαίτης, Φιλάρετος καὶ
ἄλλοι θὰ ὑποβάλωσιν ἐν προσεχεί μέλλοντι τοιοῦτο νομο-
σχέδιον ἀνασταλτικὸν ἐθίμων βαρβάρων καὶ ἀνοήτων καὶ
μηδεμίαν σημασίαν, πλὴν τῆς τυπικῆς καὶ γελοιώδους,
ἐχόντων.

Θέλετε νὰ ἀπολαύσητε ἐλευθέρους χαρακτῆρας ;

Ὁ Γλάδστον ἔχει υἱὸν βουλευτὴν, τὸν Ἑρβέρ. Ὁμιλῶν
οὗτος πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς του ἐν Αἰδῆς περὶ τοῦ ἱρλανδικοῦ
ζητήματος, ἐμνημόνευσεν ὅχι μόνον ἡπίως, ἀλλὰ καὶ εὐμε-
νῶς σχεδὸν πρὸς τοὺς ἱρλανδοὺς, τὴν περὶ αὐτοδιοικήσεως
μεγάλῃν ιδέαν τῶν ἱρλανδῶν, τοῦ νὰ ἔχωσι δηλαδὴ χω-
ριστὸν κοινοβούλιον, ιδέαν ἣτις ἀνάπτει τὸ αἷμα ὅλων τῶν
Ἀγγλῶν, καθ' ἧς ἐσχάτως ἀνόμῃ ἐξήμεσαν κεραυνοὺς οἱ
συνυπουργοὶ τοῦ Γλάδστον, ὁ Ἀρτιγκτων, ὁ Τρεβέλυαν.

Ἐν τέλει, ὁ Ἑρβέρτος Γλάδστον ῥητῶς εἶπε : «δὲν
βλέπω κατὰ τί θὰ ῥισκοκινδυνεύσῃ ἡ ἐξουσία τοῦ Στέμματος,
ἂν καταρτισθῇ καὶ ἐν Δουβλίῳ ἱρλανδικὸν κοινοβού-
λιον».

Ὁ δὲ συντηρητικὸς ῥήτωρ Σμιθ εἰρωνεύθη τὴν γλῶσσαν
αὐτὴν τοῦ υἱοῦ τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ ὁμιλῶν περὶ αὐτοῦ
ὡς νὰ ἔλεγεν, εἶπε : «Μὴ κυττάζετε τί σὰς λένε ὁ Ἀρ-
τιγκτων καὶ ὁ Τρεβέλυαν· ἀκοῦτ' ἐμένα, πούμαι ὁ γιὸς τοῦ
πατέρου μου.»

Καὶ ἐδῶ ὁ κύριος Ζέγγελις, ὅστις δὲν πιπτεῖσθαι νὰ
ἦναι υἱὸς τοῦ πατρὸς τοῦ Τρικούπη, ἐτρόμαξε τοσοῦτο, ὥστε
κατεψήφισεν ὁ ἴδιος τὴν ιδίαν του πρότασιν, μοναδικὸν
χρονικὸν εἰς ὅλα τὰ κοινοβούλια !

Ἡ ἐξαγωγή τῶν ἰταλικῶν οἴνων τοῦ 1882 ὑπῆρξεν ὀλι-
γωτέρα τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ 1881 κατὰ 18,000,000 φράγ-
κων. Τὸ ποσὸν δὲν εἶνε μικρὸν, καὶ δύναται νὰ ἐρεθίσῃ τοὺς
ἰδικούς μας οἶνοπαραγωγούς, τῶν ὁποίων ἡ ἐξαγωγή ὀλο-
γνὸν βεβαίως αὐξάνει. Ἀλλὰ καὶ πόσον αὐξάνει, καὶ ποῦ
πηγαίνει, καὶ πῶς πηγαινέει, αὐτὰ τὰ πράγματα εἶνε ἄ-
γνωστα, ἀφοῦ ἓνα φλάρον ἐρανιστὴν καὶ μεταφραστὴν
ξένης σοφίας, οὐδὲ κατ' ὄναρ ἰδόντα κἂν ὅτι ὑπάρχει καὶ
ἐπιστήμη στατιστικῆς, τὸν ἐκάθισε τμηματάρχην αὐτὸς ὁ
κ. Τρικούπης, διότι εἶνε ψηλὸς καὶ κάμνει ἐπομένως ὀρθὰς
γωνίας ἀφθόνους μετὰ τὰς ὑποκλίσεις του εἰς τὴν αἰθουσάν
του, καὶ διότι ἐόγαλε ὀκτὼ δέκα βρωμόφυλλα ἢ Νέα Ἑλλὰς
μετ' ἐράνους καὶ ἐπαιτείαν καὶ τοῦτο ἕως ὅτου ἐξασφαλίσῃ
θέσιν τμηματάρχου καὶ καθηγητοῦ ὁ ἀνικανώτατος καὶ ἐ-
κεῖ καὶ ἐδῶ !

Ἐντὸς μιᾶς ἐξαετίας τὸ δημόσιον χρέος τῆς Ἰταλίας
νύξθη κατὰ 1,390,863,000 φρ. Τὸ δὲ ὅλον χρέος ἀνέρ-
χεται τὰ δέκα περίπου δισεκατομμύρια. Ἀλλ' ἐκεῖ τοῦλά-
χιστον ἔχουν τὸ ἀντίτιμον τῶν ἐκατομμυρίων αὐτῶν εἰς
στρατὸν καὶ ναυτικὸν μεγάλης δυνάμεως, εἰς δημόσια ἔργα
καὶ τὸν κατακλύσαντα τὴν Ἰταλίαν πολιτισμὸν. Ἐδῶ δὲ
διὰ τὸ ἥμισυ δισεκατομμύριον χρέους οὐδὲν ἄλλο ἔχομεν ἢ
τὰ τουρουτοῦ τοῦτοῦ Δουζίνα καὶ τοῦ Γεωργίου καὶ τὸ σκου-
πομάνικο τοῦ κ. Βαλέττα.

Ρακοςυλλέκτης.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Αὐτοὶ οἱ ὁμογενεῖς !

Ὁ Λεωνίδα, ἐξαετὴς παῖς ἐνός ἐξ αὐτῶν, λαμβάνει δῶ-
ρον μίαν μπομπονιέραν παρὰ φίλου τοῦ σπιτιοῦ.

— Δικὴ, μου εἶναι, ἀληθινά ;

— Δικῆσου, παιδί μου.

— Μὰ δική μου, ἔτσι νὰ μπορῶ νὰ τὴν κάνω ὅ,τι θέλω ;

— Ναί ! Ναί !

— "Ε ! τότε σ' τὴν πουλῶ ἓνα φράγκο !

Μία σκέψις καταλληλοτάτῃ διὰ μερικοὺς ποιητικοὺς ἀ-
μανίτας :

«Τὸ οὐσιῶδες δι' ἓνα ποιητὴν εἶναι νὰ τοῦ εἶναι ἀδύνα-
τον νὰ μιμηθῇ κανένα.

«Πρὸ παντὸς ἄλλου ὀφείλει ὁ ἴδιος νὰ δημιουργήσῃ . . .
καὶ πρὸ πάντων νὰ ἀναδημιουργηθῇ ὁ ἴδιος ἐν τῷ ἔργῳ του.»
Αὐτὸ εἶναι, κύριε Βοντζαλίδη, *é tutti quanti* !

Σημεῖον τοῦ καιροῦ.

Ἀκουσθὲν παρ' ἐνός συζύγου-ἔχοντος κτῆμα :

— Ἡ γυναῖκά μου πάσχει φρικτὰ ἀπὸ τοὺς ρευματι-
σμούς της . . . Σημεῖον ὅτι θὰ βρέξῃ . . . "Ε ! τὰ σπαρτὰ
μου θὰ πᾶν καλὰ.